

GENT DE CASA

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649186877

Gent de casa by Emilio Vilanova

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

EMILIO VILANOVA

GENT DE CASA

EMILI VILANOVA

GENT
DE CASA

BARCELONA
IL·LUSTRACIÓ CATALANA
1906

PC
3941
V43G4
1906

RESERVATS TOTS LOS DRETS

Barcelona — Estampa de J. Thomàs.

L'ULTIMA FESTA

Entre'l vetllador y la màquina de cusir, posats al peu de la botiga per arreplegar la llum que baxa escadussera en lo carreró, quedava embrasat lo llindar y tancat lo pas al mateix temps.

A quarts de set del matí comensavan a exir criatures, com de sota la màquina, ab un tros de pà a les mans; s'espargían pel carrer obrint més aviat la boca que'ls ulls, y tot seguit quedava animat lo barri ab los crits, les corredisses y les primeres rialles ab que saludava'l día tota aquella canalleta.

Lo *Sidro* sentat devant del vetllador, acotat sobre'ls genolls, feya'ls

diferents exercicis y maniobres del ofici. A voltes, tot d'un plegat, axecava'l còs y comensava un jòch molt viu, que no se li veyan les mans, passant y repassant la falzilla a un costat y altre de les estenalles; agafava la forma, y ab pols segur contornejava la sola; després, com si li fes dolesa'l càstich, l'amorosía llepantla desde la punta fins a donar lo tom al taló, a la manera d'un pare benigne qu'aconsola l'infant, temerós d'haver extremat massa'l rigor. Tornava a subjectarla per ferhi'ls repunts, y donava gust contemplar ab la llestesa qu'extenia'ls brassos, que desde lluny, al entrar al carrer, se veyia exir una mà fòra la porta y amagarse desseguida com si jugués.

La seva dòna, sentada també al peu de la màquina, treballava ab afany, sense distreures ni apartar los ulls de la roba que cusía. Y deya al seu marit quan les veus de la quitxalla s'allunyavan ò's sentia la remor d'algun carro que s'acostava:

— Vès, *Sidro*, guàyta ahont son aquelles criatures, que no prenguin mal.—

Lo *Sidro* treya'l cap fòra, feya un

crit a la maynada que comparexía desseguida, els uns mitx temerosos fregant l'espatlla per la paret y acostantse ab molta cautela, y'ls més petits rient ab tota ignocencia y preguntant:

— ¿Que'ns crida, pare?—

Al cap d'una estona ja havían tornat a escórrers dret a la plasseta, y tot se restablía en lo mateix ordre: la màquina bronzint, ella atenta, de cap a la feyna, lo *Sidro* fent repunts, y les criatures jugant.

Aquesta quietut y seguit de treballar durava hores, sense que ningú dels dos se distraqués de la seva tasca. De sobte, sens cap indici ni preparació, quan més enfeynat semblava estar lo *Sidro*, rompia a cantar ab un doll de veu asprosa y robusta:

Guatlles y llebres
poblan l'ubaga
hont sempre vaga
l'ayre dolset...

Tornava a callar y a posarse serio, feréstech, los ulls clavats a la forma, que qualsevol haguera dit qu'era un altre'l qui havia cantat.